

то си — и на старого Еггея обѣщаль са, ако са върне побѣдитель да тури на корабя си бѣло блатно намѣсто черно то, съ кое то вынѣги отивали жертвы тѣ въ Критъ.

Корабъ тѣ стигналь въ Критъ; юноши тѣ и дѣвицы тѣ были извадени на брѣга. Царска та дѣщеря *Ариадна* аресала хубость та и мъжественна та сила на Тезея, и скоро отдала сърце то си на героя. Кога то повели жертвы тѣ въ лабиринта, Ариадна скритомъ дала на Тезея кѣлбо, края на което той тайно привързалъ при входа. Тезей съ мечъ въ рѣка, неустрашимо отишьль сръщо Минотавра. Туи чудовище, което было получелѣкъ и полубыкъ, щѣло да го изѣде; но Тезей му отсѣкаль глава та и благополучно излѣзалъ съ другари тѣ си изъ лабиринта. Той тайно побѣгналь съ тѣхъ изъ Критъ, като зель съ себе си на корабя Ариадна, и сички тѣ весело плавали къмъ Аѳины.

Еггей съ трепетно нетърпѣніе чакаль врьщанье то на корабя. Сѣкій день ходяль на брѣга, качаль са на висока канара, отъ дѣто могъль на далечъ да гледа морско то пространство. Ето че са показаль корабъ, и увы! Тезей забравиль на мѣсто черно то платно да тури бѣло. Старый тѣ царь едвамъ съзрѣль черно то платно, — и отъ отчаяніе, хвърлиль са въ море то, за да потопи скърбъ та си въ неговы тѣ вълны. Отъ тогасъ грѣцко то море было наречено „Еггейско.“

Много тѣжилъ Тезей, като са научиль за бащина та си смърть. А Аѳиняны тѣ са громко радвали за врьщанье то на жертвы тѣ и тосъ часъ избрали героя-сына за царь на мѣсто баща му. Тезей намыслиль да направи Аттика цвѣтуща и могущественна. Най напредъ той рѣшилъ да събере въ едно господарство жители тѣ, кои то до тогасъ были прѣсѣжты по далечны мѣстности. Аѳины състоели тогасъ отъ една та крѣпость, *Акроиоль*, и нѣколко еще улици наоколо обиколены съ стѣна. Въ околности тѣ са намѣрвали дванайсетъ поселенія, като селца, и сички тѣ принадлежели на разны владѣтели. Тезей, като са опираше на заслужено то отъ него народно